

РЕШЕНИЕ

№ 255

гр. София, 19.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иван Иванов

Членове: Зорница Хайдукова
Валентин Бойкинов

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Зорница Хайдукова Въззивно търговско дело
№ 20231001000144 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 ГПК - чл. 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца „Варбел“ ЕООД срещу решение от 27.09.2022г. по т.д. 21/2020г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI – 15 с-в, с което са отхвърлени предявените от ищеца срещу „Д. 67“ ЕООД – в несъстоятелност, искове по чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ за установяване на вземанията му за сумата 649 122,38 лв., платена по влязло в сила осъдително решение по гр.д. 1118/2011г. по описа на ОС – Варна, и за сумата 337 256,06 лв. – лихви за забава върху главницата за периода 01.05.2014г. до 11.06.2019г., под условията, че бъде уважен предявен от „Варбел“ ЕООД иск за установяване на престъпни обстоятелства по използването на неистински документи по гр.д. 1118/2011г. по описа на ОС – Варна; въз основа на последното решение бъде отменено по реда на чл. 303 ГПК решението по гр.д. 1118/2011г. по описа на ОС – Варна; искът по последното дело бъде отхвърлен и на ищеца бъде издаден обратен изпълнителен лист за платените в изпълнение на решението суми. Жалбоподателят поддържа обжалваното решение да е неправилно. Сочи съдът да е изкривил въведените от него факти като е приел ищецът да се позовава на предявен иск за установяване

неистинност на документи, а не, както е посочил ищецът, на иск за установяване на престъпни обстоятелства. Излага съдът да е нарушил и процесуалния закон като не е уважил молбата на ищеца да спре производството по делото, докато приключи производството по предявения от него иск за установяване на престъпни обстоятелства, с което го е лишил от възможност да докаже твърденията си. Оспорва извършеното от първоинстанционния съд приравняване на иск за установяване на неистинност на документ на иск за установяване на престъпни обстоятелства по чл. 124, ал. 5 ГПК като противно на закона. По изложените доводи моли обжалваното решение да бъде отменено и постановено друго, с което искът да бъде уважен.

Въззиваемата страна, „Д. 67“ ЕООД – в несъстоятелност, оспорва въззивната жалба като неоснователна и поддържа обжалваното решение да е валидно, допустимо и правилно. Излага първоинстанционният съд да е разгледал въведените с исковата молба твърдения на ищеца и да е достигнал до обоснования извод предявените искове да са неоснователни, доколкото и сам ищецът не сочи да са настъпили нови обстоятелства след приключване на съдебното дирене по гр.д.1118/2011г. по описа на ОС – Варна, въз основа на влязлото в сила решение по което дело е заплатил претендираните суми. Соци да е безспорно, че вземането на ищеца не е възникнало, а ТЗ да не предвижда предявяване в производство по несъстоятелност на невъзникнали вземания. Излага предявяването от ищеца на иск по чл. 124, ал. 5 ГПК да се извършва при превратно упражняване на права като исковете са недопустими и съобразно влязло в сила определение на съда по първото образувано по тези искове дело, а и е постановено прекратително определение по второто, заведено със същия предмет, дело. Поддържа ищецът да е предявил вземането и след изтичането на всички установени в ТЗ срокове – 9 години след откриване производството по несъстоятелност по отношение на „Д. 67“ ЕООД и след установения в чл. 688, ал. 3 ТЗ краен срок – приемане на оздравителен план, като производството по делото е на етап осребряване на имущество. При условията на евентуалност поддържа вземането да е преждевременно предявено, доколкото вземането на ищеца въобще не е възникнало. По тези доводи моли обжалваното решение като правилно да бъде потвърдено.

Синдикът на „Д. 67“ ЕООД – в несъстоятелност, оспорва въззивната жалба като неоснователна и моли да бъде потвърдено първоинстанционното решение.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно, допустимо и правилно.

Предявени са искове по чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ от „Варбел“ ЕООД като кредитор с неприето вземане, като възражението му по чл. 690, ал. 1 ТЗ е оставено без уважение от съда с определение по чл. 692, ал. 4 ТЗ.

С нормата на чл. 694, ал. 6 ТЗ е уреден преклузивен срок за предявяване на исковите по чл. 694, ал. 2 и чл. 3 ТЗ – 14 – дневен срок от обявяване в търговския регистър на определението на съда за одобряване на списъка по чл. 692, ал. 4 ТЗ.

От вписаните обстоятелства в Търговския регистър по партидата на ответното дружество „Варбел“ ЕООД се установява ищецът да е предявил процесните вземания пред съда по несъстоятелността като възникнали след датата на откриване на производство по несъстоятелност. За последните вземания, противно възраженията на ответника, в закона не е предвиден преклузивен срок за предявяването, изведено от разпоредбите на чл. 688, ал. 3 ТЗ и чл. 639 ТЗ. Единствената последица от предявяване на вземане след евентуален план за оздравяване е, че те не са предмет на плана и на неговото трансформиращо действие.

Вземанията са включени от синдика в списъка на неприетите вземания от 08.10.2019г., срещу което „Варбел“ ЕООД своевременно е възразил.

Съдът по несъстоятелността се е произнесъл по възражението на „Варбел“ ЕООД като го е оставил без уважение с определение от 16.12.2019г. Съдебният акт е обявен в търговския регистър на дата 18.12.2019г.

Предвид вече цитираната норма на чл. 694, ал. 6 ТЗ исковите по ал. 1 до ал. 3 на чл. 694 ТЗ се предявяват в 14 – дневен срок от обявяването в търговския регистър на определението на съда по чл. 692, ал. 4 ТЗ, в случая на 18.12.2019г. Срокът е процесуален и преклузивен и спазен от ищеца видно от отразения на сезиралата съда искова молба номер и дата на пощенска пратка от 31.12.2019г., предвид на което исковите са допустими.

Исковите са неоснователни по следните мотиви:

Съобразно нормата на чл. 6, ал. 2 ГПК ищецът очертава предмета на делото и търсената от съда защита като с оглед уредения с последната норма принцип на диспозитивното начало в гражданския процес съдът не може да излиза извън заявеното искане.

Сезиралата съда искова молба по настоящия спор съдържа искане за установяване вземанията на ищеца „Варбел“ ЕООД към „Д. 67“ ЕООД – в несъстоятелност, за сумата 649 122,38 лв., платена по влязло в сила осъдително решение по гр.д. 1118/2011г. по описа на ОС – Варна и за сумата 337 256,06 лв. – лихви за забава върху главницата за периода 01.05.2014г. до 11.06.2019г. Обстоятелствата, на които ищецът е основал искането си, са, че вземането съществува от датата на извършеното плащане – 01.05.2014г., но ще стане изискуемо при сбъждане на отлагателните условия: да бъде уважен предявен от „Варбел“ ЕООД иск за установяване престъпни обстоятелства по използването на неистински документи по гр.д. 1118/2011г. по описа на ОС – Варна; въз основа на последното решение бъде отменено по реда на чл. 303 ГПК решението по гр.д. 1118/2011г. по описа на ОС – Варна; искът по последното дело да бъде отхвърлен и на ищеца да бъде издаден обратен изпълнителен лист за платените в изпълнение на решението суми.

Предвид твърденията на ищеца последният е извършил плащане на 01.05.2014г., която дата следва датата на откриване на производство по несъстоятелност на ответника с решение № 492 от 18.05.2010г. дело № 756/2010г. по описа на Софийски градски съд, предвид на което приложима е разпоредбата на чл. 688, ал. 3 ТЗ, съобразно която вземания неплатени на падежа и възникнали след датата на откриване на производство по несъстоятелност до утвърждаване на оздравителния план се предявяват по реда на тази законова разпоредба и за тях синдикът съставя допълнителен списък.

Ищецът не твърди вземането му да не е платено на падежа.

Макар формално да сочи, че вземането му е възникнало – че съществува, съобразно изложените от него фактически твърдения възникването на вземането му е обусловено от успешното провеждане на иск за установяване на престъпни обстоятелства по използването на неистински документи по гр.д. 1118/2011г. по описа на ОС – Варна, въз основа на последното решение да бъде отменено по реда на чл. 303 ГПК решението по

гр.д. 1118/2011г. по описа на ОС – Варна, искът по последното дело да бъде отхвърлен и на ищеца да бъде издаден обратен изпълнителен лист за платените в изпълнение на решението суми. В този смисъл и съобразно твърденията на ищеца към датата на устните състезания пред въззивната инстанция описаните в исковата молба и предявени в производството по несъстоятелност на ответника вземания не съществуват. Плащането на главницата е извършено въз основа на влязло в сила съдебно решение – дължимо платено е, и не се твърди, нито установява по делото, основанийето за плащането да е отпаднало, въз основа на което ищецът да има право да получи обратно платените суми.

Нормата на чл. 725, ал. 1 ТЗ като част от правилата на глава Четиридесет и седма „Разпределение на осребреното имущество и приключване на производството по несъстоятелност“ предвижда вземане под отлагателно условие да се включва в първоначалното разпределение като оспорено вземане, за него да се заделя съответна сума от разпределението и вземането да се изключва, ако условието, при което вземането е прието, не се сбъдне до окончателното разпределение.

Нормата е специална и съобразно утвърдилата се практика на ВКС води до извода, че не е необходимо предявените в срока по чл. 685 ТЗ вземания да са изискуеми и ликвидни. В последния смисъл е практиката по постановеното по реда на чл. 290 ГПК решение № 170 от 30.11.2009г. по т.д. № 5/2009г., Т. К., II Т. О. на ВКС, с което е прието, че предявяването на вземанията е от съществено значение за определяне структурата на дълга на несъстоятелния длъжник, защото от определяне размера на вземанията на кредиторите спрямо несъстоятелния търговец зависят възможностите за оздравяване на предприятието, или пък самото удовлетворяване на кредиторите при осребряване на имуществото от масата на несъстоятелност, респективно изготвянето на оздравителен план или не. С тези доводи е обосновано изискването в срока по чл. 685 ТЗ да бъде предявено и съществуващо вземане, чийто падеж не е настъпил. Сходни са изводите и по решение № 4 от 21.07.2022г. по т.д. № 2475/2020г. по описа на ВКС, ТК, II ТО и решение № 50181 от 03.02.2023г. по т.д. 1777/2021г. по описа на ВКС, ТК, II ТО, с които макар да е тълкувана специалната разпоредба на чл. 164, ал. 5 ДОПК, са изложени мотиви разпоредбата на чл. 725, ал. 1 ТЗ да позволява предявяване на неизискуеми, макар и възникнали и определени по размер вземания.

Заявените от ищеца с исковата молба „условия“ според настоящия състав на съда не могат на първо място да бъдат подведени под нормата на чл. 725, ал. 1 ТЗ, доколкото не могат да бъдат квалифицирани като отлагателно условие по смисъла на същата законова разпоредба, нито по смисъла, вложен в последното понятие с нормата на чл. 25 ЗЗД. Не се касае до предвидено от страните условие, след сключването на което сключен между тях договор ще прояви действие – чл. 25 ЗЗД, нито до условие, сключването на което ще направи иначе възникналото и установено вземане на кредитора изискуемо и по тази причина изпълняемо по реда на чл. 725, ал. 1 ТЗ.

На второ място, последната законова разпоредба според настоящия състав на съда не изключва правилото на чл. 688, ал. 3 ТЗ, съобразно което след датата на откриване на производство по несъстоятелност се предявяват само възникнали след тази дата и неплатени на падежа вземания.

Нормата на чл. 725, ал. 1 ТЗ според настоящия състав на съда не следва да бъде тълкувана в предлагания от ищеца смисъл, че могат да бъдат предявявани всякакви хипотетични вземания – невъзникнали и обусловени от други хипотетични събития, като винаги вземанията следва да бъдат приети под заявените несигурни условия и едва на етапа на осребряване на имуществото да бъде установявано дали са възникнали или не. Последното и ще доведе по недопустим начин до лишаване на останалите кредитори от възможността да се защитят и да възразяват срещу възникване на вземанията по реда на чл. 690 ГПК, включително спора досежно реалното възникване на вземанията да бъде разгледан от съд по иск по чл. 694 ТЗ, каквато не е целта и смисъла на разпоредбата на чл. 725, ал. 1 ТЗ.

По тези мотиви съдът приема по делото да не се установява съществуването на въведените с исковата молба вземания за главница и лихви, както и да не е налице хипотеза на заявено вземане под отлагателно условие по смисъла на чл. 725, ал. 1 ТЗ, предвид на което и исковете по чл. 694, ал. 1, т. 1 ТЗ са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

С оглед съвпадението в изводите на двете инстанции обжалваното решение като правилно следва да бъде потвърдено на основание чл. 272 ГПК.

При този изход на спора право на разноски има въззиваемата страна. Не доказва извършването на разноски, предвид на което и такива не следва да и

бъдат присъждани.

На основание чл. 694, ал. 7 ТЗ с настоящото решение следва да бъде събрана дължимата държавна такса по отхвърлените иски от ищеца. Дължимата такса съобразно чл. 694, ал. 7 ТЗ се определя върху $\frac{1}{4}$ от вземането, за което е предявен установителния иск или в случая върху $\frac{1}{4}$ от общ размер на вземанията от 986 378,44 лв., или сумата 4 931,89 лв. за втора инстанция – $\frac{1}{2}$ от дължимата за първа инстанция.

Мотивиран от горното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 27.09.2022г. по т.д. 21/2020г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI – 15 с-в.

ОСЪЖДА „Варбел“ ЕООД, ЕИК 103590532, да заплати на основание чл. 694, ал. 7 ТЗ по сметка на Софийски апелативен съд сумата 4 931,89 лв. – държавна такса за въззивното производство.

Решението е постановено при участието на синдика на „Д. 67“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 103061956, на основание 694, ал. 4 ТЗ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____